

Data: Rugsėjo 23d.

Mokinio vardas ir pavardė: _____

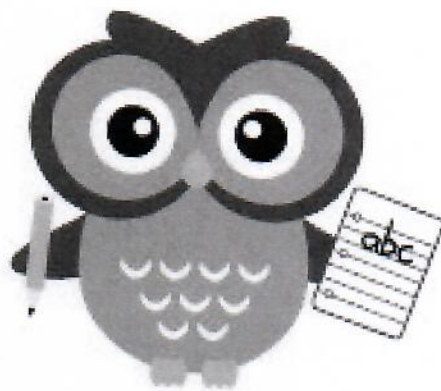
NAMŲ DARBAI: 5 (SKYRIUS)

1. Lietuvių Kalbos Pratimų vadovėlyje atlikti 14 pusl.
2. Perskaityti prisegtą pasaką, „Pavogta Karalaitė“.
3. Savais žodžiais aprašyti ir papasakoti kas įvyko pasakoje. -----
 - Kokie buvo svarbiausi įvykiai?
 - Apibūdink pagrindinius veikėjus.
 - Kas tau labiausiai patiko arba nepatiko apie pasaką?
4. Ar viską turi savo kuprinėje? Pasitikrink!

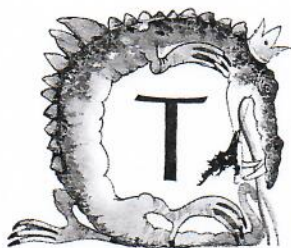
Namų darbų užduotis rasite: www.maironis.org

Iškilus klausimams prašome skambinti:

Mokytojai Indrei Genevičiūtei: 708-668-8840



Pavogta karalaitė



urėjo vienas karalius dukterį, kurią auklėjo uždaręs dideliam bokšte. Tame bokšte karalaitė nieko nematė, nei svetimų žmonių, net savo tėvo, tik vieną tarnaitę, kuri kasdien atnešdavo karalaitei valgyti.

Kai jai suėjo penkiolika metų, užsigeidė karalius pamatyti savo dukrą ir liepė iš to bokšto ją atvesti pas jį. Tarnai bokštą sugriovė ir karalaitę nuvedė pas tėvą. Tėvas pamatė dukrą ir apstulbo. Ji buvo nepaprastai graži. Tada karalius pasakė, kad ji galinti gyventi kur panorėsianti, eiti, kur panorėsianti, o savo pavaldiniams įsakė, kad ją sutikę pultų ant kelių.

Apsigyveno karalaitė tėvo rūmuose. Vieną kartą ji išėjo pasivaikščioti į pamarių. Jai bevaikščiojant, atplaukė per marias laivas. Iš to laivo iššoko žmonės, pagriebė karalaitę ir įsisodinę vidun išplaukė atgal.

Atėjus vakarui karalius pasigedo dukros. Liepė ieškoti visuose rūmuose ir mieste, bet niekur negalėjo rasti. Kitą dieną išieškojo visą karalystę, bet vis tiek niekur nesurado. Nebeišmanydamas ką daryti, karalius pažadėjo atiduoti dukrą ir pusę karalystės tam, kas karalaitę atras.

Atsirado toksai artojas, kuris, užgirdęs, ką karalius pažadėjo, pasibalnojo žirgą ir išjojo ieškoti karalaitės. Jojo artojas ilgai, pagaliau prijojo mišką. Žiūri, miško viduryje — labai gražūs rūmai. Kaip tik anas arčiau prijojo, išbėgo iš rūmų milžinas.

— Ei, tu! — šūktelėjęs pamojė artojui.

Kai tas tik atsigręžė, milžinas čiupo jį už sprando ir įsitempė vidun.

Tuoj pasodino užu stalo. Tvojo kumščiu stalan, ir iššoko visokių valgymų ir gėrimų. Vertė milžinas artoją gert. Artojas gėrė iš taurės, o milžinas iš visos statinės. Galų gale milžinas taip nusigėrė, kad nebegalėjo ant kojų pastovėti ir griuvo ant žemės kaip negyvas.

— Aš dabar, — sako, — truputį snustelsiu, o tu vaisinkis, nesidrovėk.

Ir tą pačią akimirką taip užknarkė, kad net rūmų sienos sudrebėjo ir sietynas ėmė skamčioti ir siūbuoti.

Tada artojas ištraukė milžino kardą ir čekšt — nukirto anam galvą. Bijodamas, kad milžinas nepradėtų vaikščioti be galvos, nukirto dar ir kojas. Tada pagalvojo, kad milžinas gali jį vis tiek sugriebti, ir nukirto rankas. Kai nebeliko ką kapoti, iškratė milžino kišenes ir rado tris aukso raktus. Apžiūrėjo juos ir puolė ieškoti, ką jais būtų galima atrakinti. Pamatė sienoje mažą skylutę. Priderino vieną rakčiuką ir kaip tik suknelėjo, tuoj atsidarė sienoje durys. Įėjęs pro tas duris, rado labai gražų kambarį, bet kambaryje nieko nebuvo. Iš to kambario rado kitas duris. Atrakino ir jas, bet ir ten nieko nebuvo, tik dar vienerios durys.

Kai atrakino trečiąsias duris, rado dar vieną kambarį, gražesnę už abu pirmuosius. Tame kambaryje sėdėjo labai graži mergina. Tai buvo karalaitė, kurios artojas ir ieškojo.

Pamačiusi jį įeinant, karalaitė nusigando ir sušuko:

— Kaip tu čia, žmogau, atsiradai? Bėk iš čia kuo greičiausiai, nes milžinas tave užmuš!

Artojas jai atsakė:

— Nebijok, gražioji mergele, karaliaus dukra. Milžino nebėra. Patiesiau aš jį kaip didelį ant žemės ir sukapojau nenaudėlį, kad tavęs daugiau neskriaustų.

Apsidžiaugė karalaitė, net apsiašarojo iš jaudulio, puolė artojui ant kaklo dėkodama ir dar parodė, kur milžino brangenybės visokios sukištos.

Prisikrovė jie milžino brangenybių kiek panešti galėjo, prisikimšo kišenes, prisirišo pilnus ryšulius ir parkeliavo namo pas karalių. Karalius labai pradžiugo, sulaukęs dukters, ir pildydamas savo žodį atidavė artojui karalaitę ir pusę karalystės.



č

P

K

š

d

s

k